

Arrest

nr. 137 835 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie
een Administratieve Vereenvoudiging.**

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 januari 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden, waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond werd verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van vrijdag 30 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op maandag 2 februari 2015 om 13.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Betreffende de voorwaarden van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

1.1. Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve

rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

1.2. Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld :

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

1.3. Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

1.4. De drie vermelde voorwaarden moeten cumulatief worden vervuld.

2. Betreffende de voorwaarde van het uiterst dringende karakter

2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn. Het beroep op een dergelijke procedure moet de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich zou voordoen. Deze vereiste, die vermoed wordt in het geval van artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan geenszins beschouwd worden als een onaanvaardbare beperking van het recht van een verzoekende partij op een effectieve rechtsbescherming, temeer daar de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de enkele reden dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond, niet verhindert dat een verzoekende partij later opnieuw de gewone schorsing van de tenuitvoerlegging van dezelfde administratieve rechtshandeling vraagt.

Wanneer de verzoekende partij haar vrijheid werd ontnomen met het oog op haar verwijdering, maakt zij het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering nakend is. In dit geval staat het wettelijk vast dat de schorsing van de uitvoering van deze maatregel volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zou komen en niet effectief zou zijn.

A contrario, wanneer de betrokken vreemdeling niet het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel die als doel heeft hem te verplichten het grondgebied te verlaten, is er als dusdanig geen imminent gevaar dat een beroep op de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt. De enkele vrees dat de betrokkene op elk moment zou kunnen gedwongen worden verwijderd, zonder meer, volstaat dus niet om de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

Desalniettemin moet een verzoekende partij, in uitzonderlijke gevallen en met het oog op het naleven van de vereisten gesteld door artikel 13 van het EVRM, de mogelijkheid behouden de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs indien zij niet het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel, telkens wanneer het nodig en dringend blijkt over te gaan tot een effectief onderzoek van de grieven voortkomend uit de schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 27 februari 2014, Josef/België, § 104).

In dit geval is het aan de verzoekende partij om in de uiteenzetting van het uiterst dringende karakter van de ingediende vordering tot schorsing de reden te rechtvaardigen waarom zij meent dat de schorsing van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en niet effectief zal zijn. Deze rechtvaardiging moet gestaafd worden door concrete elementen die er de werkelijkheid van kunnen aantonen, er de aard en de degelijkheid van kunnen omschrijven en de dringende tussenkomst van de rechter desbetreffend rechtvaardigen.

2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Ter staving van het uiterst dringende karakter van de vordering betoogt de verzoekende partij het volgende:

“Huidig beroep wordt binnen de tien dagen na de betekening van de bestreden beslissing ingediend zodat verzoeker voldoende diligent en alert gereageerd heeft. Dit is des te meer het geval dat hij tot gisteren moest wachten om over een kopie van het administratief dossier te beschikken, terwijl het moeten indienen van een verzoekschrift zonder over die kopie te beschikken geen effectief rechtsmiddel zou zijn.

Artikel 39/82 stelt ook niet als voorwaarde voor de UDN dat verzoeker administratief aangehouden zou zijn. Verzoeker verwijst in dien zin naar de uitleg van de Belgische Staat aan het Comité van de Ministers van de Raad van Europa van 17.10.2014 (stuk 10, zie in het bijzonder pp.6-7).

Het beroep van verzoeker die een verdedigbaar middel neemt uit de schending van artikelen 2 en 3 EVRM, moet ambtshalve schorsend zijn. Verzoeker verwijst in die zin opnieuw naar het arrest S.J. t. België van 27.2.2014 (in het bijzonder §153 en naar het arrest Abdida van het Europees Hof van Justitie.

Zijn uiterst precaire medische en psychische toestand, zoals beschreven door psycholoog Santana en psychiater Brankaer, vormt een bijkomende reden om huidig verzoekschrift in het kader van de UDN procedure te behandelen.”.

De verzoekende partij vecht met de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen verwijderingsmaatregel aan, en zij toont evenmin aan dat zij wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, met het oog op een gedwongen verwijdering. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt hiervoor evenmin enige indicatie.

Waar zij erop wijst dat zij handelt in het kader van het aanbrengen van een verdedigbare grief, met name artikelen 2 en 3 van het EVRM, recht zou hebben op een schorsend beroep teneinde de naleving te verzekeren van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, kan er niet aan worden voorbijgegaan dat zij volledig abstractie maakt van enig terugkeerbesluit of enige verwijderingsmaatregel, dit terwijl de door haar aangebrachte rechtspraak weliswaar betrekking heeft op een vreemdeling die niet noodzakelijk moet zijn vastgehouden met het oog op verwijdering maar die wél een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht, hetgeen *in casu* geenszins het geval is. Op het eerste gezicht lijkt de these van de noodzaak van het onderzoek naar een verdedigbare grief dan ook niet los te koppelen van een vordering die wordt ingediend tegen een terugkeerbesluit. Met betrekking tot het arrest Josef van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 27 februari 2014 wijst de Raad er concreet op dat het toenmalige bij de Raad ingediende beroep waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd gevraagd betrekking had op een verwijderingsmaatregel, zijnde een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekende partij verwijst naar het arrest Abdida van het Hof van Justitie van 18 december 2014, moet worden vastgesteld dat ook dit arrest betrekking heeft op een terugkeerbesluit, een bevel om het grondgebied te verlaten dus. In het bijzonder wordt gesteld:

“Uit een en ander volgt dat de artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling die niet voorziet in een beroep met schorsende werking tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert.”.

De verzoekende partij lijkt dus niet te kunnen worden bijgetreden voor zover zij uit deze arresten afleidt dat tegen een weigering inzake artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een beroep moet openstaan met automatisch schorsende werking.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Het komt aan de verzoekende partij toe om bij haar uiteenzetting van het uiterst dringend karakter van haar vordering de reden te vermelden waarom zij meent dat de schorsing van de onderhavige beslissing volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Het spoedeisend karakter van de zaak moet door de verzoekende partij duidelijk wordt aangetoond aan de hand van precieze en concrete gegevens.

Het gegeven dat zij slechts op 29 januari 2015 een kopie van het administratief dossier mocht ontvangen, toont geenszins concreet aan om welke reden de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet worden ingediend.

Waar verzoekende partij betoogt dat haar uiterst precaire medische en psychische toestand, zoals beschreven door psycholoog Santana en psychiater Brankaer een bijkomende reden vormt om huidig verzoekschrift in het kader van de UDN-procedure te behandelen brengt zij geen concreet gegeven aan waaruit blijkt dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

Ter terechtzitting werd verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd waarin de hoogdringendheid *in casu* gelegen is. Verzoekende partij kwam niet verder te stellen dat *“zij in onzekerheid leeft en niet weet wanneer haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9ter zal worden behandeld”*. Verzoekende partij maakt hiermee evenmin aannemelijk dat haar vordering spoedeisend is.

Voormelde uiteenzetting beantwoordt niet aan de vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering aan te tonen met precieze en concrete gegevens. In voorliggende zaak laat verzoekende partij na om, aan de hand van duidelijke en concrete gegevens, aannemelijk te maken dat haar vordering spoedeisend is.

Er dient tevens op te worden gewezen dat verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een gewone procedure tot schorsing en nietigverklaring in te dienen tegen de haar ter kennis gebrachte beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en vervolgens indien haar verwijdering imminent wordt de Raad, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet, te verzoeken om de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen. Zij kan dan ook niet stellen dat zij niet kan beschikken over een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

2.3. Samenvattend moet dan ook worden gesteld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de onderhavige vordering tot schorsing moet worden behandeld bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Aan deze voorwaarde is dan ook niet voldaan, zodat niet anders kan dan worden besloten tot de verwerping van het beroep.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

Mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

C. DIGNEF